

Federico Garcia Lorca: Dům doni Bernardy

Zpráva o premiéře v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, která se konala dne 8. 1. 1971.

Úprava Milana Calábka je z doby jeho působení v Národní divadle, kdy tuto hru dramaturgicky připravoval pro režiséra Alfréda Radoka. V Ostravě měli tedy k dispozici text ověřený inscenací na první scéně. Režisér Pavel Hradil nepřijal s textem od A. Radoka jeho koncepci a jeho výklad postav a jejich zařazení ve struktuře Domu je rozdílné. Největším tyranem v domě není Bernarda, ale závist a nepřejícnost všech. Adéle brání v lásce k Pepemu především její sestry a jako nástroje používají Bernardiny despotie. U Hradila není osnovatelem intrik Poncia, ale především Martirio, která se mentálně od svých sester neodlišuje, ale ovládá je svou inteligencí. Poncia se tím stává spíše vědoucím svědkem a po několika marných pokusech varovat Bernardu nechává volný průběh konfliktu mezi sestrami. Těžiště inscenace tedy leží především na vztahu Martirio Adéla.

Jak Barbara Plichtová /Adéla/, tak i Lenka Termerová /Martirio/ dokázaly, že jsou schopny plnit i tak náročný úkol a obě podaly mimořádný výkon. Ostatní herecké výkony jsou rovněž na slušné úrovni.

Scénický prostor popírá kukátkové jeviště a je řešen téměř jako reliéfní čtvrtá stěna hlediště. Výrazným prvkem inscenace je hudba Z. Pololánika zajímavá především instrumentací. Autor zde využil svých zkušeností v oboru konkrétní hudby.

Problémem zůstává použití filmových dotáček, z nichž pouze poslední sekvence má umocňující účinek a závěr hry tím získává na síle.

V této inscenaci Pavel Hradil omezil demonstrace své divadelní invence a soustředil svou pozornost na práci s hercem, stavbu dialogu a rytmickou stránku představení.

Inscenace Domu doni Bernardy v Divadle Petra Bezruče v Ostravě dokazuje ambicióznost souboru a trvale stoupající úroveň práce Pavla Hradila.

Marek

*J. P. Hradil
1.2.1971*

